

opusdei.org

A Prelátus 2010. szeptemberi levele

A szeptember hónap számos liturgiai ünnepe szolgál vezérfonalul az Opus Dei prelátusának levelében, amelyet a Mű híveinek ír.

2010.11.23.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Mint minden évben, szeptember közepén ünnepeljük a Szent Kereszt felmagasztalását, amely arra indít, hogy hálával szemléljük azt a csodát,

*hogy úgy szerette Isten a világot, hogy
egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz
benne, az el ne vesszen, hanem örökké
éljen.*[1]

Isten Igéje emberré lett és szolgai
alakot öltött, engedelmes lett a
halálig, mégpedig a kereszthalálig,[2]
hogy üdvözítsen minket. Ezért
**azáltal, hogy tekintetünket a
Megfeszítettre emeljük, imádjuk
Őt, aki azért jött, hogy magára
vegye a világ bűnét és örök életet
adjon nekünk. Az Egyház pedig
arra hív minket, hogy büszkén
emeljük a magasba ezt a
dicsőséges Keresztet, hogy a világ
lássa, mennyire szerette a
keresztre feszített Úr az
embereket, minden embert. Arra
is hív minket, hogy adjunk hálát
Istennek, mert a fából, amely
halált hozott, újból élet fakadt.**[3]

Isten gyermekei számára az Opus
Deiben ez az ünnep különleges

jelentéssel bír, hiszen Isten megadta az Atyánknak, hogy mélyebben megértse, hogy arra vagyunk hivatva, hogy Krisztus Keresztjét minden nemes emberi tevékenység csúcsára emeljük. **Instaurare omnia in Christo(Ef1,10), ezt a jelszót adta Szent Pál az efezusiaknak: az egész világot áthatni Krisztus Lelkével, Krisztust helyezni minden dolog középpontjába. Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum(Jn12,32); ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok. Emberré válása és názáreti munkásélete, Júdea és Galilea vidékein végzett tanítása és csodái, kereszthalála és föltámadása által Jézus a teremtés középpontja, minden teremtmény elsőszülöttje és ura.[4]**

Azért, hogy segítsünk neki, hogy a megváltás minden lelket elérjen, az Úr elénk tárta a szakmai munkát, amelyet az ő kegyelmével emberi

tökéletességgel, szolgálatkészen és tiszta szándékkal kell végeznünk, igyekezve azt imádsággá alakítani.

Krisztus áldozatából fakad minden kegyelem, amellyel Isten elárasztja az emberiséget. Ezért lehetetlen természetfölötti életet élni, részesülni Jézus megváltó küldetéséből, ha szívünkben és tetteinkben nem egyesülünk a Szent Kereszttel. Ennek első megnyilvánulása az, hogy a lehető legjobban veszünk részt a szentmisén, ahol szentségi, de valós módon a Golgota isteni Áldozatának jelenlétében vagyunk. Ez arra is ösztönöz minket, hogy örömmel fogadjuk a viszontagságokat és a szenvedést földi utunk során, és hogy tevékenyen keressük az önkéntes önmegtagadásokat és bűnbánatot minden egyes nap apró dolgaiban. „Mekkora öröm a Keresztet birtokolni” – mondta egy Egyházatyá. – „Aki a Keresztet birtokolja, kincset birtokol.”^[5] Súlyos hiba lenne

azonban összetéveszteni a Keresztet a szomorúsággal, a beletörődéssel, a komor szemléletmóddal, mivel a valóság éppen ennek az ellenkezője: a Kereszt a felé a boldogság felé vonz és vezet minket, amelyet Krisztusban és a keresztre feszített Krisztusban találunk.[6]

Szent Josemaría sokat tudott az áldozathozatalról, onnantól kezdve, hogy az Úr nagyon korán belépett a lelkébe és felkészítette őt arra a küldetésre, amelyet rá akart bízni, vagyis az Opus Dei alapítására. Élete során mindig hálás szívvel fogadta a különböző szenvedéseket, noha olykor nem értette őket. A Szentlélek sugallatára hamar mélyen megértette, hogy az apostoli küldetés természetfeletti hatékonyságát a Kereszt biztosítja és fogja mindig is biztosítani.

A szenvedésnek éppen ez a természetfölötti elfogadása a

legnagyobb győzelem. Krisztus legyőzte a halált azzal, hogy meghalt a kereszten; Isten a halálból életet fakaszt. Isten gyermekének magatartása nem a tragikus sorsba való beletörődés, hanem annak az embernek az öröme, aki már előre érzi a győzelmet. Krisztus győzelmes szeretete nevében nekünk, keresztényeknek szavaink és tetteink által a föld valamennyi útján a béke és az öröm magvetőinek kell lennünk. Harcolnunk kell – a béke harcát kell megvívunk – a gonosz ellen, az igazságtalanság ellen, a bűn ellen, és így hirdetni, hogy az ember jelenlegi állapota még nem a végleges, hogy Isten szeretete, amely Krisztus szívében jelenik meg, aratja majd az emberek nagyszerű lelki diadalát.[7]

A Kereszt örömteli gyümölcsöző mivolta szeptember 15-én, a

Fájdalmas Szűzanya ünnepén újra megjelenik. Az Egyház arra hív minket, hogy Szűz Máriát Fia mellett szemléljük, aki szeretetből keresztre szegezve meghal a bűneinkért. Az isteni Gondviselés előre látta, hogy Mária jelen lesz a Kálvárián azokban az órákban, azért is, hogy Jézus az emberiséget Édesanyja gondjaira bízhasa: *Asszony, íme a te fiad*[8] – fordul hozzá. E mérhetetlen szomorúság közepette Szűz Mária valóságosan befogad minket, közben pedig ezt hallja: *íme az Anyád*,[9] amikor az Úr Jánoshoz fordul. Miközben Jézus haldoklott, mi Szűz Mária tevékeny közreműködésével újjászülettünk a kegyelmi életre, az Istennel való egység új életére.

Sok szent és lelki író hangsúlyozta, hogy ha a Szűzanyát Isten megkímélte a fizikai szülés fájdalmaitól Jézus születésekor Betlehemben, ez nem történt meg a mi lelki születésünkkel. „Szűz Mária,

a kánai menyegző és a Golgota
»Asszonyának« egyetemes anyasága
felidézi Évát, »minden élő anyját«
(Ter 3,20). Amíg azonban az utóbbi
által a bűn jött a világba, az új Éva,
Mária a megváltás üdvözítő
eseményében működik közre...

E küldetés folytán – mondta II. János
Pál pápa – az Anyának meg kell
hoznia azt a kimondhatatlanul
fájdalmas áldozatot, hogy elfogadja
egyetlen Fiának halálát... Az e tervre
kimondott igenje ennél fogva
beleegyezés Krisztus áldozatába,
amelyet Szűz Mária nagylelkűen
elfogad azáltal, hogy megteszi Isten
akaratát. Noha Isten a tervében a
kezdetektől úgy akarta, hogy Mária
anyasága az egész emberiségre
kiterjedjen, csak a Golgotán, Krisztus
áldozata révén mutatkozott meg
annak mindenkire kiterjedő
volta.”[10]

Leányaim és fiaim, a lelkekkel
végzett munkánk bőséges
gyümölcsöt hoz majd, ha örömmel és
derűsen szorosán egyesülünk a
Keresztre feszített Jézussal, a
fájdalmas Szűzanya mellett. ***A
megváltás, amely végbement
azzal, hogy Jézus, aki a zsidóknak
ugyan botrány, a pogányoknak meg
balgaság(1Kor1,23), a kereszttel
gyalázatában és dicsőségében
meghalt, Isten akaratának
megfelelően mindaddig tart, amíg
az Úr órája el nem érkezik. Nem
lehet Jézus szíve szerint élni és
közben nem érezni küldetést arra,
hogy hozzá hasonlóan peccatores
salvos facere(1Tim1,15),
megmentsünk minden bűnöst, de
anélkül, hogy elfelejtenénk, hogy
nap mint nap jobban kell bízunk
Isten irgalmasságában. Ebből
fakad az erős vágy, hogy
magunkat Krisztus
társmegváltóinak tekintsük, hogy
vele minden embert megmentsünk,***

mivel mi ipse Christusvagyunk és akarunk lenni, maga Krisztus, aki váltságul adta magát mindenkiért (1Tim2,6).[11]

Ezen az úton jártak Jézus tanítványai a kereszténység születése óta. A Kereszt erejére támaszkodva megismertették Krisztus üzenetét azokkal, akikkel találkoztak, akiket gyakran nagy távolság választott el Istentől. Így Isten kegyelmének és Krisztus első követői kitartásának köszönhetően a pogány világ megtérésének csodája megtörtént.

Szeptember 21-én emlékezünk meg Szent Mátéról, az első tizenkettő egyikéről, aki a hagyomány szerint miután megírta az Evangéliumot, amely az ő nevét viseli, vértanúhalált halt Perzsiában. Ő közvetlenül megtapasztalta a Megváltó lelkekért való buzgalmát, mivel Jézus hívta őt, hogy kövesse, amikor vámos volt, ami a legtöbb zsidó szemében egyet

jelent azzal, hogy nyilvános bűnös.
XVI. Benedek a következőket
mondta: **Ezek láttán szembetűnik
egy dolog: Jézus senkitől nem
tagadja meg a barátságát. Éppen
amikor a Lévíből lett Máté
házában az asztalnál ült, válaszul
azoknak, akik megdöbbenésüknek
adtak hangot, amiért olyan
emberekkel evett együtt, akik
mellett igen kevés dolog szólt,
fontos kijelentést tett: „Nem az
egészségeseknek kell az orvos,
hanem a betegeknek. Nem az
igazakat jöttem hívni, hanem a
bűnösöket”(Mk 2,17). Az
Evangélium örömhíre éppen
abban áll, hogy Isten felajánlja a
kegyelmét a bűnösöknek!**[12]

Krisztus példája mindig apostoli
buzgalomra ösztönzi majd
valamennyi tanítványát. Mi is olyan
társadalomban élünk, amelyben
sajnos – és ezt anélkül mondom, hogy
tragédiának tüntetném fel a helyzetet

– sokan semmit sem tudnak Istenről. Mások úgy viselkednek, mintha nem ismernék, távol járnak parancsaitól és tanításától. Meg kell próbálnunk mindegyiküket közelebb vinni az Úrhoz. Emlékszem, mekkora örömmel fogadta az alapítónk a II. Vatikáni Zsinat tanítását, amikor látta, hogy ***újult erőre kapott az a törekvés, hogy az igazságot eljuttassuk azokhoz, akik nem az egyetlen Úton, Jézus útján járnak, mivel emészt a vágy, hogy az egész emberiség üdvözljön.***[13]

Nyugodtan állíthatjuk, hogy a jelenlegi körülmények között az embereket a hitre elvezető (*ad fidem*) apostolkodás – amelyet Szent Josemaría annyira szeretett – határai nagymértékben kitágultak.

A munkatársainkkal való kapcsolatunkban soha ne engedjünk teret a részrehajlásnak. Amint Szent Josemaría fáradhatatlanul ismételte, a szeretetünk kivétel nélkül minden

egyres lélekre kiterjed. Különösen nagy szeretettel kell továbbá viselkednünk azokkal, akik a legtávolabb vannak Istentől.

Krisztus ellenségei azzal vádolják, hogy a bűnösök barátja – mondta egyszer nekünk. – Hát persze! És te is! Máskülönben hogyan térítjük meg őket? Hogyan vezetjük el őket az isteni Orvoshoz? Persze, hogy a bűnösök barátai vagyunk! A barátjuk lehetsz, amíg a hozzájuk fűződő barátság nem veszélyezteti a benső életedet, amíg a lelki hőmérsékleted elég magas ahhoz, hogy anélkül melegítsd fel őket, hogy a te hőmérsékleted csökkenne.

Igen, a bűnösök barátai, igaz barátok: az imádságokkal, nemes, őszinte és kedves bánásmódokkal, de nem engedve, hogy mindez veszélybe sodorja a lelketeket.[14]

Mindenkinek, akivel bármilyen okból találkozunk, a szívünkben valódi apostoli buzgalmat kell ébresztenie, vágyat arra, hogy közelebb vigyük őt Krisztushoz. Kötelességünk mindenkiben fellobbantani az Isten iránti szeretet tüzét, amely elemésztí a szívünket. Ezért amikor megismerkedünk valakivel, azonnal fel kell tennünk magunknak a kérdést: Hogyan tudom ezt az embert arra bátorítani, hogy kerüljön közelebb Istenhez? Mit javasolhatnék neki? Milyen témát vethetek fel, amely segít neki jobban megismerni Krisztus tanítását?

Amint XVI. Benedek fogalmazott: **„annak, aki már rátalált Krisztusra, hozzá kell vezetnie másokat. Egy nagy örömet senki nem tarthat meg magának. Tovább kell adnia.”**^[15] Ezt tették mindig is az Úr hűséges követői. „Amikor úgy látod, hogy valami segített neked” – tanította Nagy Szent Gergely –,

próbálj meg másokat is elvezetni
ahhoz a dologhoz. Vágynod kell rá,
hogy mások is veled együtt járják az
Úr útjait. Ha a fórumra vagy a
fürdőbe mész és találkozol valakivel,
akinek épp nincs dolga, elhívod, hogy
tartson veled. Alkalmazd ezt a földi
szokást a lelki életre, és amikor
Istenhez mész, ne menj egyedül.”[16]

Már elmondtam nektek, hogyan
éltem át újra azokat a napokat,
melyeket Szent Josemaría
Ecuadorban töltött, amikor újra meg
újra odaadta magát, anélkül, hogy
panaszkodott volna amiatt, hogy
hiányzott a szükséges fizikai ereje.
Ugyanez történt Peruban, ahol sok
időt töltött az Oltáriszentséggel, Szűz
Máriával és Szent Józseffel együtt,
valamint Brazíliában, ahol elámult az
ott élő rengeteg különböző ember
láltán, akik az isteni aratás reményét
jelentik.

Néhány nappal ezelőtt a toruni
püspök meghívására
Lengyelországban jártam, ahol részt
vettem egy ünnepségen, amelynek
keretében egy templom felvette
Szent Josemaría nevét, valamint az
Atyánk egy ereklyéjének
elhelyezésén. Mekkora öröm látni,
ahogy az alapítónk iránti tisztelet
egyre terjed az egész világon és
számtalan lélekben felkelti a vágyat
arra, hogy a mindennapi élet
közepette törekedjen az
életszentségre. Adjatok hálát velem
együtt ezért.

És imádkozzatok azokért az
aggregátus testvéreitekért, akiket
szeptember 5-én fogok pappá
szentelni Torreciudadban. A
szándékaimmal egyesülve
imádkozzatok továbbra is
mindennap a Pápáért, valamint az
egész világ püspökeiért és papjaiért.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Solingen, 2010. szeptember 1.

[1] *Jn* 3,16

[2] *Vö. Fil* 2,8

[3] XVI. BENEDEK: szentbeszéd, 2008.
szeptember 14.

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 105

[5] KRÉTAI SZENT ANDRÁS: 10.
*szentbeszéd, a Szent Kereszt
Felmagasztalásáról* (PG 97, 1020)

[6] *Vö. 1Kor* 1,23

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 168

[8] *Jn* 19,26

[9] *Ugyanott, 27*

[10] II. JÁNOS PÁL: általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
1997. április 23.

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 121

[12] XVI. BENEDEK: általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2006. augusztus 30.

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
226

[14] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy elmélkedésről, 1954. április 15.

[15] XVI. BENEDEK: szentbeszéd,
2005. augusztus 21.

[16] NAGY SZENT GERGELY:
Szentbeszéd az Evangéliumokról
6:6 (PL 76, 1098)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2010-szeptemberi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2010-szeptemberi-levele/)
(2025.08.11.)